

Αντρέα
Καμιλλέρι
123ο
χιλιόμετρο

ΑΝΤΡΕΑ ΚΑΜΙΛΛΕΡΙ

123ο χιλιόμετρο

Μετάφραση
Φωτεινή Ζερβού

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύονται απολύτως οι άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και η εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη — Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία

Σειρά Andrea Camilleri — 42

Αντρέα Καμιλλέρι, *123ο χιλιόμετρο*

Andrea Camilleri, *Km 123*

Μετάφραση: Φωτεινή Ζερβού

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-διορθώσεις: Γιώργος Κασαπίδης

Στοιχειοθεσία, σελιδοποίηση: Αγγελική Κουτσούκου

Copyright © Mondadori Libri S.p.A., Μιλάνο 2019

Copyright © για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), 2019

Πρώτη έκδοση στην ιταλική γλώσσα από τις εκδόσεις Mondadori Libri S.p.A., Μιλάνο 2019

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάιος 2024

Κ.Ε.Τ. Γ598 Κ.Ε.Π. 364/24

ISBN 978-960-16-9808-3

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ 38 (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ), 104 37, ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 801.400.2665, 210.36.50.000, 210.52.05.600 — ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 10678 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ).

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Ένα

ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ

-----Έστερ-----

Δεν καταλαβαίνω γιατί από χθες το απόγευμα το κινητό σου είναι κλειστό.

Έχω ανάγκη να σου μιλήσω. Τηλεφώνησέ μου

-----Έστερ-----

Σε παρακαλώ σε παρακαλώ σε παρακαλώ. Πού είσαι;

Γιατί δε μου τηλεφωνείς;

-----Έστερ-----

Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δεν απαντάς, ανησυχώ πολύ.

Σκέφτομαι τα χειρότερα

-----Έστερ-----

Τι συμβαίνει; Γιατί με κάνεις να υποφέρω;

Πρέπει να σου μιλήσω οπωσδήποτε

-----Έστερ-----

Μη με αναγκάσεις να τηλεφωνήσω στη γυναίκα σου για να μάθω τι κάνεις. Τηλεφώνησέ μου! Είμαι σε άσχημη κατάσταση

«Κυρία, ονομάζομαι Τζάκομο, είμαι ο υπεύθυνος νοσοκόμος γι' αυτό το δωμάτιο. Θα ήθελα να σας πω κάτι».

«Σας ακούω».

«Επειδή ο σύζυγός σας θα καθυστερήσει ν' αναρρώσει, σας συμβουλεύω να πάρετε τα προσωπικά του αντικείμενα».

«Το κοστούμι του, έτσι που έχει καταντήσει, μπορείτε να το πετάξετε. Το ίδιο και τα παπούτσια».

«Σύμφωνοι, κυρία. Αλλά δεν αναφερόμουν μόνο σε αυτά».

«Δηλαδή;»

«Ναι, κυρία, ο σύζυγός σας είχε στην τσέπη του το πορτοφόλι, το κινητό, τα κλειδιά...»

«Ναι, έχετε δίκιο».

«Αν θέλετε, ακολουθήστε με στο διπλανό γραφείο για να σας τα παραδώσω».

«Ακούστε, μήπως θα μπορούσατε να μου τα φέρετε εδώ;»

«Πρέπει να υπογράψετε την απόδειξη ότι τα παραλάβατε. Χρειάζεται να γίνει και έλεγχος».

«Τι έλεγχος;»

«Κυρία, αυτή είναι η διαδικασία. Ο σύζυγός σας είχε στην τσέπη του το πορτοφόλι, έτσι δεν είναι; Μέσα υπήρχαν πολλά χρήματα, τρεις χιλιάδες ευρώ, αν δεν κάνω λάθος, δύο πιστωτικές κάρτες, κάρτα αναλήψεων, ένα μπλοκ επιταγών, το δίπλωμα οδήγησης... Στο έντυπο παραλαβής αναφέρονται τα πά-

ντα, για να μην προκύψει κάποια αμφισβήτηση...

Έγινα σαφής;»

«Εντάξει. Έρχομαι».

—Εμπρός; Οικία Ντάβολι;

—Ναι. Ποιος είναι;

—Είστε η Τζουντίττα Ντάβολι;

—Ναι. Μα ποιος είναι επιτέλους;

—Είμαι η Έστερ Ρούσσο, κυρία.

—Ποια;

—Η Έστερ Ρούσσο. Έχουμε γνωριστεί, δε με θυμάστε;

—Δε σας...

—Τον περασμένο μήνα, στο σπίτι της Άννας ντε Ρομπέρτις, στη φιλανθρωπική εκδήλωση...

—Α, ναι, θυμάμαι. Τι κάνετε;

—Καλά. Εσείς;

—Καλά. Σας ακούω.

—Η αλήθεια είναι ότι ήθελα να μιλήσω με τον σύζυγό σας.

—Με τον Τζούλιο;

—Ε, ναι.

—Πείτε μου, θα του το μεταφέρω.

—Κυρία, είμαι δικηγόρος, ίσως δε σας το ανέφερα όταν γνωριστήκαμε. Δεσμεύομαι, πώς να το πω, από το επαγγελματικό απόρρητο, καταλαβαίνετε;

—Καταλαβαίνω.

—Ο σύζυγός σας δε βρίσκεται στο σπίτι;

—Όχι.

—Συνεχίζει να έχει το ίδιο κινητό;

—Ναι.

—Μήπως έχει και κάποιο άλλο;

—Απ' ό,τι γνωρίζω, όχι.

—Γιατί του τηλεφώνησα και δεν απάντησε.

—Δεν μπορεί ν' απαντήσει.

—Γιατί;

—Δεν το μάθατε;

—Τι;

—Το έγγραψε και η εφημερίδα Messaggero!

—Τι;

—Ο Τζούλιο είχε ένα σοβαρό τροχαίο.

—Θεέ μου! Τώρα πώς είναι;

—Δεν είναι πολύ βαριά. Έχει μια κρανιακή κάκωση, σπασμένο σαγόνι και τρία σπασμένα πλευρά. Δεν είναι σε θέση να μιλήσει.

—Θεέ μου, Θεέ μου, Θεέ μου...

—Δεν ήξερα ότι είχατε τόσο στενή σχέση με τον Τζούλιο.

—Όχι... είναι ότι... έχουμε πολύ καλή σχέση... επαγγελματική σχέση... αλλά μια τόσο απρόσμενη είδηση... καταλαβαίνετε...

—Καταλαβαίνω.

—Ακούστε, κυρία, πείτε μου σε ποιο νοσοκομείο νοσηλεύεται.

—Γιατί;

—Πρέπει να τον δω οπωσδήποτε... εκκρεμεί ένα σοβαρό θέμα...

—Οι γιατροί έχουν απαγορεύσει επί του παρόντος τις επισκέψεις, φοβούνται πιθανές επιπλοκές εξαιτίας του τραύματος στο κεφάλι... Γι' αυτό σας

είπα να πείτε σ' εμένα ό,τι θέλετε να του μεταφέρω, εγώ επιτρέπεται να τον επισκέπτομαι όποτε θέλω. Αν βέβαια πρόκειται για κάτι σημαντικό...

—Είναι σημαντικότατο.

—Τότε...

—Ακούστε, κυρία, θα κάνουμε το εξής. Να του πείτε, μόλις είναι σε θέση να μιλήσει, να επικοινωνήσει οπωσδήποτε μαζί μου.

—Συγγνώμη, πώς είπατε ότι ονομάζεστε;

—Έστερ Ρούσσο.

—Θα του το μεταφέρω.

—Ευχαριστώ, κυρία. Είστε πολύ ευγενική.

—Σίγουρα δεν μπορώ να σας βοηθήσω εγώ;

—Όχι.

9 Ιανουαρίου 2008

Il Messaggero

Σοβαρό τροχαίο

Εχθές, λίγο μετά τα μεσάνυχτα, το Panda που οδηγούσε ο γνωστός επιχειρηματίας Τζούλιο Ντάβολι, ενώ κινούνταν στην Αυρηλία οδό με κατεύθυνση τη Ρώμη, στο 123ο χιλιόμετρο συγκρούστηκε με άλλο αυτοκίνητο που έτρεχε με πολύ μεγάλη ταχύτητα.

Το αυτοκίνητο που προκάλεσε τη σύγκρουση συνέχισε την ξέφρενη πορεία του, ενώ ο Ντάβολι έχασε τον έλεγχο, βγήκε από τον δρόμο και κατέληξε στον γκρεμό. Ένας οδηγός που είδε το ατύχημα, σταμάτησε και μετέφερε τον επιχειρηματία σε

κρίσιμη κατάσταση στο νοσοκομείο. Θεωρούμε αναγκαίο ν' αναφέρουμε το όνομα του οδηγού που έτρεξε να σώσει τον άτυχο Ντάβολι, πρόκειται για τον κύριο Ανσέλμο Κορραντίνι, κάτοικο Ρώμης. Στις μέρες μας, που πληθαίνουν οι πειρατές της ασφάλτου και αρκετοί προσπερνούν αδιάφοροι τέτοιες δύσκολες καταστάσεις, ο κύριος Κορραντίνι σταμάτησε για να βοηθήσει και, καθώς το ασθενοφόρο καθυστερούσε, δε δίστασε να μεταφέρει με το αυτοκίνητό του τον τραυματία στο νοσοκομείο.

—Εμπρός, ο κύριος Ανσέλμο Κορραντίνι;

—Ναι, ο ίδιος.

—Είστε ο κύριος που μετέφερε στο νοσοκομείο...

—Φτάνει πια! Είναι το τέταρτο τηλεφώνημα που δέχομαι! Δεν έχετε τι να κάνετε και τηλεφωνείτε για να με πρήξετε;

—Συγγνώμη, θα ήθελα μόνο να μάθω αν ήσασταν εσείς;

—Όχι, δεν ήμουν εγώ. Εγώ δεν έχω ούτε αυτοκίνητο!

[...]

—Εμπρός, ο κύριος Ανσέλμο Κορραντίνι;

—Μάλιστα.

—Συγγνώμη, εσείς προχθές το βράδυ βοηθήσατε έναν οδηγό που...

—Ναι, εγώ ήμουν. Είστε δημοσιογράφος;

—Ναι, στη «Ραδιοεφημερίδα».

—Θέλετε να σας δώσω συνέντευξη;

—Ναι, αν είχατε την καλοσύνη...

—Βεβαίως. Πότε θέλετε να έρθετε;

—Ακούστε, δεν είναι απαραίτητο να συναντηθούμε. Θα μπορούσαμε να την κάνουμε τηλεφωνικά. Και τώρα αν θέλετε.

—Εντάξει. Πρώτα θα ήθελα να πιω νερό. Είμαι λίγο ταραγμένος.

—Με την ησυχία σας.

[...]

—Σας ακούω.

—Συγγνώμη, κύριε Κορραντίνι, με ρωτούν από το κοντρόλ αν μπορείτε να μας πείτε αμέσως το όνομα του νοσοκομείου όπου μεταφέρατε τον κύριο Ντάβολι. Έτσι θα στείλουν έναν δημοσιογράφο να πάρει συνέντευξη και από εκείνον. Το αποτέλεσμα θα έχει ενδιαφέρον.

—Τον μετέφερα στο American Hospital.

—Ευχαριστώ. Αρχίστε να διηγείστε το συμβάν.

—Λοιπόν, ερχόμουν από το Γκροσσέτο με τη σύζυγο και τον γιο μου Νικόλα που είναι έξι χρονών και πηγαίνει στην πρώτη δημοτικού. Είχαμε πάει να δούμε την αδερφή της γυναίκας μου που ήταν άρρωστη. Και έβρεχε. Κανείς δεν έγραψε ότι έβρεχε. Η βροχή ήταν δυνατή και η ορατότητα περιορισμένη... Να συνεχίσω, δεσποινίς;

Εμπρός; Εμπρός;

Διάολε, μάλλον κόπηκε η γραμμή.

«Συγγνώμη, σε ποιο δωμάτιο νοσηλεύεται ο κύριος Τζούλιο Ντάβολι;»

«Μια στιγμή να κοιτάξω. Στο 210. Απαγορεύονται όμως οι επισκέψεις.»

«Τι εννοείτε;»

«Ότι απαγορεύονται οι επισκέψεις.»

«Εγώ είμαι ξαδέρφη του!»

«Το ίδιο θα ίσχυε ακόμη κι αν ήσασταν αδερφή του.»

«Η Τζουντίττα όμως τον επισκέπτεται όποτε θέλει!»

«Ποια είναι η Τζουντίττα;»

«Η σύζυγος!»

«Η κυρία έχει ειδική άδεια.»

«Πρέπει να τον δω οπωσδήποτε!»

«Δεν μπορώ να σας βοηθήσω. Αυτή την εντολή έχω. Καλημέρα.»

«Ω, Θεέ μου! Τι θα κάνω τώρα; Τι θα κάνω;»

«Ακούστε, μην αρχίσετε τις σκηνές, παρακαλώ. Και, κυρίως, μην αρχίσετε να κλαίτε εδώ μπροστά.»

[...]

«Κυρία;»

«Ναι;»

«Ηρεμήστε. Άκουσα τι σας είπε η αδελφή Ματίλντε. Είναι στριμμένη. Αν θέλετε...»

«Συγγνώμη, εσείς ποιος είστε;»

«Ονομάζομαι Τζάκομο. Είμαι νοσοκόμος. Εγώ έχω αναλάβει τον κύριο Ντάβολι».

«Θα μπορούσατε να με βοηθήσετε να του μιλήσω;»

«Όχι. Θα ήταν πολύ επικίνδυνο. Και ύστερα δεν μπορεί να μιλήσει εξαιτίας της σπασμένης σιαγόνας. Μπορεί να γράψει, αυτό ναι. Όμως, αν θέλετε να του πω κάτι...»

«Ευτυχώς! Να του πείτε ότι η Έστερ έχει απόλυτη ανάγκη να επικοινωνήσει μαζί του το συντομότερο δυνατόν. Μου κάνετε αυτή τη χάρη; Θα σας γράψω το αριθμό του τηλεφώνου μου».

«Βέβαια».

«Θεέ μου, δεν το πιστεύω! Δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω! Να, κρατήστε, αυτά είναι για εσάς».

«Ευχαριστώ. Και μείνετε ήσυχη».

από: estergiganti@hotmail.com
προς: mariadestefani@hotmail.com
θέμα: μια αγκαλιά
ημερομηνία: 10/01/2008

Αγαπημένη μου Μαρία,
προτιμώ να σου γράψω παρά να σου τηλεφωνήσω. Στο τηλέφωνο θα ήμουν πολύ ταραγμένη, αντίθετα έχω ανάγκη να τακτοποιήσω τις σκέψεις μου, γιατί είναι πολλά αυτά που μου έχουν συμβεί. Ποτέ μέχρι σήμερα δεν έχω νιώσει τόσο έντονα την απουσία σου.

Πρόκειται για γεγονότα που μ' έχουν κυριολεκτικά αναστατώσει και με κάνουν να προβλέπω τα χειρότερα. Αν ήσουν εδώ, θα μπορούσες να με συμβουλευσεις και κυρίως να μου συμπαρασταθείς με τον μοναδικό δικό σου τρόπο. Όπως σου έχω πει, τρεις φορές την εβδομάδα συναντώ τον Τζούλιο, πάντα απόγευμα, στο διαμέρισμα του Μπόργκο Πίο, που το έχει νοικιάσει για να μπορούμε να συναντιόμαστε ήσυχα.

Πάντα παρκάρω το αυτοκίνητο σ' ένα παράλληλο μικρό δρομάκι. Τα κλειδιά τ' αφήνω σ' έναν ευγενικό μανάβη, τον λένε Κάρλο και είναι τσιμπημένος μαζί μου, σε περίπτωση που χρειαστεί να το μετακινήσει.

Λοιπόν, πριν από έναν μήνα ο Κάρλο μού ανέφερε ένα παράξενο γεγονός που συνέβη λίγο αφότου είχα παρκάρει το αυτοκίνητο. Ενώ εξυπηρετούσε έναν πελάτη, αντιλήφθηκε κάποιον που, με το κινητό, φωτογράφιζε την πινακίδα του αυτοκινήτου μου. Επειδή νόμιζε ότι ήταν

κάποιος υπεύθυνος της τροχαίας, βγήκε από το μαγαζί για να του πει ότι θεωρούσε πως το αυτοκίνητο ήταν σωστά παρκαρισμένο.

Εκείνος όμως, χωρίς να πει λέξη, απομακρύνθηκε βιαστικά.

Ο Κάρλο μού ανέφερε ότι, για καλή του τύχη, κατάφερε να παρκάρει το αυτοκίνητο στη θέση ενός που μόλις είχε φύγει. Συνεπώς, δεν υπήρχε λόγος να μου δώσουν κλήση ή κάτι άλλο. Ο άντρας φορούσε πολιτικά και ήταν μάλλον κομψά ντυμένος. Όταν ανέφερα το γεγονός στον Τζούλιο, θορυβήθηκε. Με ρώτησε αν ήμουν σίγουρη ότι ο Στέφανο δεν υποψιαζόταν κάτι. Σύμφωνα με τη γνώμη του, δεν αποκλειόταν να είχε βάλει ο σύζυγός μου κάποιον να με παρακολουθεί.

Ξέρεις πώς είναι ο Στέφανο. Είναι πολύ κλειστός και καμιά φορά συμπεριφέρεται απότομα, αλλά δεν τον έχω ικανό για κάτι τέτοιο. Λέει πάντα αυτό που σκέφτεται ανοιχτά και συχνά με άκομψο τρόπο.

Αν υποψιαζόταν το παραμικρό για μένα και τον Τζούλιο, δε θα δίσταζε να μου το πει κατάμουτρα.

Έτσι είχαν τα πράγματα όταν, πριν από λίγες μέρες, πήγα να καθαρίσω το διαμέρισμα, μια και ο Τζούλιο βρισκόταν εκτός Ρώμης για δουλειά. Πηγαίνω όταν λείπει, γιατί αν είναι εκεί, τελικά καταλήγω να κάνω άλλα πράγματα εκτός από τις δουλειές του σπιτιού.

Ωστόσο, όταν έφευγα...

Θεέ μου! Όταν το ξανασκέφτομαι, νιώθω τα πόδια μου να τρέμουν και με λούζει κρύος ιδρώτας.

Απέναντι ακριβώς από την είσοδο της πολυκατοικίας ήταν παρκαρισμένο ένα αυτοκίνητο. Αδύνατον να μην το δεις. Το αναγνώρισα αμέσως: ήταν το αυτοκίνητο του Στέφανο, του συζύγου μου!

Ετοιμαζόμουν να το βάλω στα πόδια και να εξαφανιστώ από την περιοχή, αλλά τελικά κατάφερα να συγκρατηθώ και να κοιτάξω πιο προσεκτικά. Δεν μπορούσα να δω την πινακίδα, το αυτοκίνητο του Στέφανο ήταν στριμωγμένο ανάμεσα σε δύο άλλα.

Έκανα κουράγιο και πλησίασα. Αναγνώρισα την ομπρέλα μου στο πίσω παρμπρίζ.

Κοίταξα γύρω. Ο Στέφανο δεν ήταν εκεί κοντά. Εκτός κι αν είχε κρυφτεί σε καμιά είσοδο...

Καταλαβαίνεις πόσο ανήσυχη ήμουν περιμένοντας την αντίδρασή του, όταν θα επέστρεφε το βράδυ στο σπίτι. Αντίθετα, η συμπεριφορά του ήταν κανονική.

Είχα αρχίσει να ηρεμώ, όταν, καθώς τρώγαμε φρούτα, μου είπε την εξής φράση:

«Σήμερα το απόγευμα βρισκόσουν στο Μπόργκο Πίο;».

Πάγωσα. Έκανα φοβερή προσπάθεια για να κρύψω την ταραχή μου.

«Εγώ; Στο Μπόργκο Πίο;» ρώτησα παριστάνοντας την έκπληκτη.

Και ύστερα:

«Γιατί με ρωτάς;».

Κι αυτός σχεδόν αδιάφορα:

«Μου φάνηκε ότι σε είδα».

Και ύστερα από μια παύση:

«Μάλλον έκανα λάθος».

Και δεν ξαναμίλησε.

Ξαπλώσαμε.

Ήθελε να κάνουμε έρωτα.

Ξέρεις, γιατί σου το έχω ήδη αναφέρει, ότι ο Στέφανο έχει συγκεκριμένες μέρες που κάνουμε έρωτα και τις τηρεί ευλαβικά και σχολαστικά: την πρώτη και την τελευταία μέρα του μήνα. Η απαίτησή του να κάνουμε έρωτα έτσι απρογραμμάτιστα μου προκάλεσε έκπληξη και ανησυχία.

Ακόμη πιο έκπληκτη και ανήσυχη ένιωσα στη συνέχεια.

Ο Στέφανο ήταν πολύ βίαιος, σχεδόν θυμωμένος, στα έξι χρόνια γάμου ποτέ δεν είχε κάνει έρωτα με τέτοιο τρόπο.

Γιατί;

Φυσικά, την επόμενη μέρα τηλεφώνησα στον Τζούλιο για να τον ενημερώσω, να τον ρωτήσω τι στάση να κρατήσω και να του πω ότι θα έπρεπε ν' αναβάλουμε για λίγο καιρό τις συναντήσεις μας στο Μπόργκο Πίο.

Αλλά δεν απαντούσε στις κλήσεις μου.

Απελπισμένη, αποφάσισα να τηλεφωνήσω στη σύζυγό του.

Έτσι έμαθα ότι είχε ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα και βρισκόταν στο νοσοκομείο. Δεν μπορεί να μιλήσει, έχει σπάσει το σαγόني του.

Κι εγώ είμαι εδώ και δεν ξέρω τι να κάνω, μπερδεμένη και φοβισμένη.

Σε σφιχταγκαλιάζω,

Έστερ

Υ.Γ.

Σκέφτηκα να πάω αύριο το απόγευμα στο Μπόργκο Πίο.
Θα καθίσω μια ωρίτσα, δε θα κάνω τίποτα και μετά θα
φύγω.

Θέλω να δω αν θα με ακολουθήσει κανείς ή αν το
αυτοκίνητο του Στέφανο θα είναι και πάλι στη γειτονιά.